

opusdei.org

Druhý Vatikánský koncil – Evangelizace jako církevní služba

Papež František připomněl evangelizační povolání každého křesťana, i laika. Řekl, že to není individualistický úkol vyhrazený jen kněžím, ale církevní služba, kterou mají vykonávat všichni věřící.

08.03.2023

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V minulé katechezi jsme viděli, že první „koncil“ v dějinách církve –

tedy shromáždění obdobné II. vatikánskému koncilu – byl svolán do Jeruzaléma kvůli záležitosti týkající se evangelizace, tj. hlásání radostné zvěsti nežidovským obyvatelům. Panovala totiž představa, že hlásání evangelia se má týkat pouze Židů. Druhý vatikánský ekumenický koncil ve 20. století představil církev jako putující Boží lid v čase, který je ze své podstaty misionářský (srov. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes*, 2). Co to znamená? Mezi prvním a posledním koncilem je jakoby most ve znamení evangelizace, most, jehož architektem je Duch svatý. Dnes nasloucháme Druhému vatikánskému koncilu, abychom zjistili, že evangelizace je vždy církevní službou, nikdy osamocenou, izolovanou nebo individualistickou. Evangelizace se vždy koná *in ecclesia*, tedy ve společenství, a bez proselytismu, protože ten není evangelizací.

Hlasatel evangelia totiž vždy předává to, co sám přijal. Svatý Pavel to napsal jako první: evangelium, které hlásal a které obce přijaly a v němž zůstaly pevné, je totéž, které přijal sám apoštol (srov. *1 Kor 15,1-3*). Víra se přijímá a víra se předává. Tato církevní dynamika předávání poselství je závazná a zaručuje ryzost křesťanského hlásání. Sám Pavel píše Galatánům: „Ale kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet!“ (1,8). To je krásné a přiléhavé pro řadu vizí, které jsou v módě...

Církevní rozměr evangelizace tedy představuje měřítko k ověření apoštolské horlivosti. Jedná se o prověření nezbytné, neboť zde vždy číhá pokušení osamocenému postupu, zvláště když se cesta stává neschůdnou a my cítíme tíhu povinností. Stejně nebezpečné je pokušení jít snadnějšími, nepravě

církevními „pseudocestami“, přijmout světskou logiku čísel a průzkumů veřejného mínění, spoléhat se na sílu vlastních myšlenek, programů, struktur, „vztahů, které něco znamenají“. To je špatně – vyjmenované položky mohou trochu pomoci, ale zásadní je síla, kterou k hlásání pravdy o Ježíši Kristu, k hlásání evangelia dává Duch svatý. Vše další je podružné.

Nyní se, bratři a sestry, vydejme ještě příměji do školy II. vatikánského koncilu a znovu si přečtíme některé kapitoly dekretu *Ad gentes*, dokumentu o misijní činnosti církve. Tyto texty II. vatikánského koncilu si plně zachovávají svou hodnotu i v našem složitém a pluralitním kontextu.

Především nás tento dokument vybízí, abychom uvažovali o lásce Boha Otce jako o zdroji, který nás „ve své nesmírné a milosrdné

dobrotivosti svobodně tvoří a milostivě volá k tomu, abychom s ním měli společenství v životě i ve slávě“. Toto je naše povolání. „Svou božskou dobrotu štědře rozdal a nepřestává ji rozdávat, aby on, původce všeho, byl nakonec „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), a tak sobě zjednal slávu a nám blaženost“. Tato pasáž je zásadní, protože říká, že Otcova láska má za příjemce *každého člověka*. Boží láska není určena jen malé skupině, nikoli... je určena všem. Dobře si toto slovo запиšte do hlavy a do srdce: všem, každému, nikdo z ní není vyloučen, to říká Pán. A tato láska ke každému člověku je láska, která zasahuje každého muže a každou ženu skrze posláni Ježíše, prostředníka spásy a našeho vykupitele (srov. *Ad gentes*, 3), a skrze posláni Ducha svatého (srov. *Ad gentes*, 4), který působí v každém člověku, jak pokřtěném, tak nepokřtěném. Duch svatý působí!

Koncil dále připomíná, že úkolem církve je pokračovat v poslání Krista, který byl „poslán hlásat radostnou zvěst chudým“, pokračuje dokument *Ad gentes*. „Proto církev musí jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním. (*Ad gentes*, 5). Pokud církev zůstane věrná této „cestě“, bude její poslání „zjevováním – epifanií – Božího plánu a jeho naplňování ve světě a v jeho dějinách“ (*Ad gentes*, 9).

Bratři a sestry, tyto krátké náznaky nám také pomáhají pochopit církevní význam apoštolské horlivosti každého učedníka-misionáře.

Apoštolská horlivost není nadšení, je to něco jiného, je to milost od Boha, kterou si musíme střežit. Musíme pochopit její význam, protože v putujícím Božím lidu, hlásajícím evangelium, neexistují aktivní a

pasivní subjekty. Neexistují ti, kdo kážou, ti, kdo tak či onak hlásají evangelium, a ti, kdo mlčí. Nikoli. „Každý pokřtěný“, říká Evangelii gaudium, „bez ohledu na svou úlohu v církvi a na stupeň vzdělání ve víře je aktivním subjektem evangelizace“ (*apoštolská exhortace Evangelii gaudium, 120*). Jsi křesťan? „Ano, přijal jsem křest...“ A hlásáš evangelium? „Ale co to znamená...?“ Pokud nehlásáte evangelium, nevydáváte svědectví, nesvědčíte o křtu, který jste přijali, o víře, kterou vám Pán dal, nejste dobrými křesťany. Na základě přijatého křtu a následného začlenění do církve se každý pokřtěný podílí na poslání církve a v ní na poslání Krista Krále, Kněze a Proroka. Bratři a sestry, tento úkol „je jeden a týž všude a ve všech podmínkách, i když se vzhledem k různým okolnostem nevykonává stejným způsobem“ (*Ad gentes, 6*). To nás vybízí, abychom nezkornatěli či nezatvrdli a

vymaňuje nás to z onoho neklidu, který není od Boha. Misionářská horlivost věřícího se projevuje také jako tvůrčí hledání nových způsobů hlásání a svědectví, nových způsobů setkání se zraněným lidstvím, které na sebe vzal Kristus. Stručně řečeno, o nové způsoby služby evangeliu a služby lidstvu. Evangelizace je služba. Pokud o sobě někdo říká, že evangelizuje, avšak nemá tento postoj, toto srdce služebníka, a naopak si myslí, že je pán, pak to není hlasatel evangelia...ale chudák.

Návrat k Otcově lásce, která je zdrojem, a poslání Syna a Ducha svatého nás neuzavírá do prostorů statického osobního klidu. Naopak, vede nás k tomu, abychom rozpoznali zdarma danou plnost života, k níž jsme povoláni, tohoto daru, za který Boha chválíme a děkujeme mu. Tento dar není určen jen nám, ale máme ho dávat i druhým. A také nás vede k tomu,

abychom to, co jsme obdrželi,
prožívali stále plněji tím, že se o to
budeme dělit s druhými, se smyslem
pro odpovědnost a při společné pouti
po mnohdy křivolakých a obtížných
cestách dějin, za bdělého a činného
očekávání konečného završení.
Prosme Pána o tuto milost, abychom
se chopili tohoto křesťanského
povolání a děkovali Pánu za to, co
nám dal, za tento poklad. A snažme
se ho předávat druhým.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/druhy-
vatikansky-koncil-evangelizace-jako-
cirkevni-sluzba/](https://opusdei.org/cs-cz/article/druhy-vatikansky-koncil-evangelizace-jako-cirkevni-sluzba/) (12.04.2025)